

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sacrum Oratorium Piarum Imaginum Immaculatæ Mariæ
Et Animæ Creatæ Ac Baptismo, Poenitentia Et Eucharistia
Innovatæ: Ars Nova Bene Vivendi Et Moriendi**

Bivero, Pedro de

Antverpiæ, 1634

De frequenti vsu Confessionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47965](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47965)

Ad imaginem Christi miraculosam
Vota Daudis frequentiam Confessionis
offerentis.

Vota mea Domino reddam. Psalm. 115, 14.

ASSIDVITAS ET CONSTANTIA
IN CVLTV ET VSV
SANCTÆ CONFESSIONIS.

QVM quis è naufragio, morbo lethali, aut
extremo periculo euasit per miraculum,
summo liberatori pium votum offerre,
apponere, & appendere in sacro Orato-
rio solet, tum in gratam accepti beneficij recorda-
tionem, tum etiam in deuotionem perpetuam erga
suum benefactorem, qui tantis eum malis, tantis
periculis exemit. Captiuus compedes & catenas,
claudus fulcra, naufragus tabulam, in qua saluus fa-
ctus est, appensam in primis dicat & consecrat.

I.

NAufragus ergo Daud, qui post sacri Bapti-
smatis susceptionem relapsus est, & simul
naufragium passus mirabiliter euasit, euectus secun-
da

*Votum fre-
quenter
confitendi
tabula post
naufragium.*

Nnn 3

da

da tabula post naufragium, quæ Pœnitentiæ in memoriam sibi collati beneficij, & deuotionis perpetuam erga Redemptorem Deum, Pœnitentiæ Sacramentalis auctorem, suspendat in sacro Oratorio tabulam, salutis suæ instrumentum ac monumentum, quo peccatores moneantur & excitentur ad agendam pœnitentiã, in qua tota delinquentium salus animarum sita est. Suspendunt quædam filij Sion, & pœnitentes quidem, organa sua, quibus canere ac ludere consueuerant. Testantur

Psal. 136, 2 ipsi. *Super flumina Babylonis illic sedimus & flumina cum recordaremur Sion. In salicibus in medio eius, sedimus organa nostra.* Cùm suspenderent organa communi voce clamarunt: *Filia Babylonis miserere nobis. Beatus, qui retribuere tibi retributionem tuam, quam tribuisti nobis. Beatus, qui tenebit, & allidet parietes ad petram.* Misera Babylon, est anima peccatrix cuius proles culpa est: tot fœtus edit & prodit,

Iacob. 1, 15 parat crimina. *Concupiscentia cùm conceperit, parit iniquitatum.* Item: *Concepit dolorem, & peperit iniquitatem.* Cupiebant uincti, cùm organa sua suspendebant, ut Babylonis fœtus, antequam sumerent incrementum, ad petram alliderentur; antequam flagrescerent, ad petram mysticam Ecclesiæ confitentis & absoluentis proiicerentur. Hoc ipsam

naufragi Davidis est, cum tabulam suam appen-
dit, ut filia Babylonis misera, misera scilicet ani-
ma, ubi peccata commiserit, recurrat ad Confessio-
nem, & ad pedes Confessarij, cuius absolutione,
cum adhuc non adoleuerint, more paruulorum ad
petram commissa statim allidantur. Huc pertinet,
quod D. Petrus apud Clementem Epist. 1. dicebat
singulis Christianorum, debere *actus suae vitae omni
hora custodire, & in omni loco Deum respicere firmiter, sci-
re suas cogitationes malas cordi suo aduenientes ad Chri-
stum allidere, & Sacerdotibus Domini manifestare.*

II.

David non solum ereptum est naufragio mira-
biliter se esse fatetur, sed etiam affirmat instar
ouis errantis se fuisse, & panem iam periisse. *Erravi,* <sup>Effigies
ouis erran-
tis.</sup> <sup>Psal. 118,
176.</sup> inquit, *sicut ovis quae periit.* Liber à tanto discrimine
& crimine, coram bono pastore gratitudinis ergo
simulacrum ouis perditae statuit, ut intuentes con-
templantesque votum suum, quoties errauerint, &
à veritatis tramite declinauerint, suos agnoscant er-
rores, recognoscantque caelitus missum Pastorem,
qui non in passione solum, sed etiam in Confessio-
ne errata nostra suscipit in se, & in se sustinet. *Om-* ^{Isai. 53, 6.}
*nes nos quasi oves errauimus, unusquisque in viam suam
declinavit: & posuit in eo Dominus iniquitatem omnium
nostrum.*

nostrum. Errauimus omnes ut oues, ut oues clamemus & balatum nostrum edamus. Hæc hæc ingenua perditæ ouis conditio, ut cum pagem suam dimiserit, & pastorem suum amiserit, frequenter edat balatus, quibus auxilium impetretat viam & ducem, ut ad caulas reuocetur. eadem dos, hæc fors est animæ electæ, & prædestinatæ, ut si aliquando aberrauerit, eius ouis mores imitetur, & in statu etiam peccati perditionis suæ declaret se non ad hædos impios reprobos, sed ad oues potius seruandas saluandas que pertinere. Ostendit ille, qui dixit: Errauimus, ouis quæ perit. Ostenderunt qui clamarunt: clamarunt: Omnes nos quasi oues errauimus, quisque in viam suam declinauit: & posuit in eo Dominus iniquitatem omnium nostrum. Quamuis peccatores sumus, & vnusquisque nostrum dederit se in viam suam, ut maior esset errantium numerus, errorumque multitudo, posuit in eo Dominus iniquitatem omnium nostrum, ut per vnus ac solius iniquitatem mentionem insinuaretur, propter crimina omnium & singulorum hominum singulare peccatum, quod de cælis missum, & in has regiones venturum. Tanti ponderis vel vnum peccatum est, ut effugeret, impetando solus, cuius humeris Pater illud, impetando

Repetita
Confessio
signum
predesti-
nationis.

Psal. 118,
176.

Isai. 53, 6.

miseri cordia diuina ipsum mirabiliter eduxerit, luceat iis qui sunt adhuc emptitij peccati ser-
 uilia mancipia. Libertas inæstimabilis est, quæ
 lo venditur auro, nemo qui illam non amet, nec
 qui illam non querat, si semel amiserit. Peccator
 omnem statim libertatem perdidisti, in miseriam
 delapsus seruitutem. Expertus illam fuerat Augu-
 stinus, qui Tract. 41. super Ioannem exclamat: *U-
 serabilis seruitus! Plerumque homines, cum domi-
 nos patiuntur, venales se petunt; non quærentes domi-
 nos non habere, sed saltem mutare. Seruus peccati quid
 quem interpellat? apud quem venalem se petat? De
 seruus hominis aliquando sui domini duris imperiis
 gatus, fugiendo requiescit: seruus peccati, quò fugerit
 cum se trahit quocumque fugerit. Non fugit seruus
 la conscientia. Non est quò eat, sequitur enim se, non
 cedit à se: peccatum enim quod fecit, intus est. Solu-
 vnum restat effugium, & simul refugium, quod
 statim ostendit Augustinus: *Ad Christum ueniamus
 giamus contra peccatum, Deum liberatorem inueni-
 mus. Interpellat illum Augustinus Sermone 48. *Domine
 Domine Redemptor, veni. Agnoscat te captiuus, fugerit
 captiuator; tu esto mihi liberator. Hunc liberatorem
 Psal. 50, 3. terpellauerat prius Dauid: *Dele, inquit, iniquitatem
 meam. Contraxerat vnam Rex labem, vnam****

lam, & statim ab iniusta seruitutis nota mundari & purgari cupiebat. Qui officiis sordidis occupantur, ferrarij scilicet & carbonarij, denigrantur, maculantur, deturpantur, & non curant; qui verò nobilioris sunt conditionis, minimam in se maculam non patiuntur, & si vel vnam similem habeant, statim delendam procurant. Sic Dauid, *Dele*, inquit, *iniquitatem meam*. Non habeo nec exerceo sordidum officium peccatorum, qui semper peccatis student; sed cum primùm deturpatam & denigratam animam meam esse deprehendo, recurro statim ad fontem, & oro, *Dele iniquitatem meam*. Recurro simul ad Matrem, miseram seruitutem abiiciens, acceptansque gloriosam conditionem filius Eux. *Domine, quia ego seruus tuus, ego seruus tuus, & filius ancille tue. Dirupisti vincula mea, tibi sacrificabo hostiam laudis.* Basiliius in hunc locum: *Filius ancille tue sum, quam valde puellam adhuc inimicus decipiens, & à tuo abducens imperio, peccati seruam constituit. Sed ego ad te conuertor, ad pristinum redeo Dominum, anti-* quam cognosco seruitutem. *Dirupisti vincula mea, quoniam à peccati seruitute liberasti. Idcirco tibi sacrificabo, non quidem quadrupedem bisulcam aut ruminantem, neque volatilia pura, neque stiginem oleo conditam, neque lucidum thus, vel illud compositum thymiana (hac enim*

Signum nobilis animæ repetita confessio.

Psal. 115, 16.

ex terra tibi Domino offeruntur) sed meam ipsius
 sionem, & cordis mei fructum, unde tuam laudem
 quam in altari quopiam mentem meam sacrificabo,
 feram tibi, laudis sacrificium, innumeris holocaustis
 tiosus.

I V.

Effigies le-
 prosæ

DAuid macula culpæ infectus, & mundus
 pra factus, se descripsit & depinxit in
 illo Evangelico, cuius effigies apparet in Orator
 sacrata ac dicata Deo, qui præter naturæ ordi
 pœnitentem suum à lepra peccati mundavit
 purgavit. Vix dixerat, Domine, si vis, potes
 dare; cum statim Christus ait, Volo, mundare.
 cultate rei impetrandæ solent à petitione detra
 homines sæpè; ne pœnitentes à postulatione
 terreatur, statim impetrant indulgentiam. Vix
 uid emiserat illam vocem, Peccaui Domino, cum
 tim occurrit Nathan, Transtulit quoque Dominus
 catum tuum. Hinc edoctus, rursus in vocem
 erupit, Delictum meum cognitum tibi feci, & con
 tiam meam non abscondi. Dixi, Confitebor aduersus
 iniustitiam meam Domino, & tu remisisti impietatem
 cati mei. Pro hac orabit ad te omnis sanctus in tempore
 opportuno. Cùm facilis est impetratio, facilis est
 titio, facilis & oratio. Quid veniã, quid indulg

tiâ facilius? Dixi, Confitebor aduersum me iniustitiam
 meam Domino, & tu remisisti impietatem peccati mei.
 Quid inde? pro hac remissione & condonatione
 orabit ad te omnis sanctus in tempore opportuno. Omne
 tempus opportunum Deo est vt leprosi misereatur,
 semper hoc in ore habet, Volo, mundare. Præueniat
 reus in Confessione Deum, & verba leprosi vsur-
 pet, Domine, si vis, potes me mundare. Qua super te
 de Casto connubio cap. 13. Iustinianus benè discer-
 nit, benè philosophatur: Nihil sic cordis amissam re-
 parat gratiam, sicut iugis oris confessio. Si delictorum ma-
 culis sedatur, si hebetudine grauatur, si desperatione tan-
 gitur, si agitur tentatione, currat ad Confessionem, & li-
 berabitur. O beata Confessio, qua Deum placat, reconci-
 liat penitentem, calum aperit, mundat cor, onus aufert,
 mentem letificat, & remittit peccatum! Unde Propheta
 sanctus: Dixi, Confitebor aduersum me iniustitiam meam Psal. 31, 5.
 Domino, & tu remisisti impietatem peccati mei. Sit ita-
 que frequens, sit humilis, sit deuota, sit integra, sit lacry-
 mosa, perseueransque. Quanto grauius est delictum, &
 crebrior recidiuatio, tanto amplius assidua sit confessio. Ed
 quidem corporis facies fit mundior, quò magis abluitur.
 Hoc de interiori facie sentiendum est. Sordes quippe corpo-
 ris aqua, cordis autem contritio diluit & Confessio.

*Effigies pa-
ralytici.*

DAuid infirmitatis suæ conditionem recog-
scens, & se similem paralytico deprehensus,
Christo se humiliter præsentauit, cuius fauore
beneficio de misero statu suo ereptus & extra
conualesceret, sicut reipsa conualuit. Memori-
næ beneficentiæ, in æternum monumentum
genem paralytici Euangelici ante Christum con-
tutam voluit esse formam suam, cuius intui-
nitens ad faciendam Confessionem moueretur.
ctus non tam necessitate præcepti, quam cogitatio-
ne propriæ ægritudinis & infirmitatis. Qua supra
audiendus est S. Laurentius Iustinianus de Per-
Monastic. conuersat. cap. 19. *Non coactè, non ex
uili timore, sed libenti animo, & sua sponte veri-
tens confitetur. Caueat namque quod à multis repro-
biliter agitur. Sunt nempe multi qui propterea ad Con-
fessionem accedunt: quia confitendi instat tempus, &
Ecclesiastica statuta compellunt, aut quia Patrum dis-
sic ordinant. O quàm libentiùs hi tales sine confessione
terirent! ò quàm iucundiùs, quia ipsorum cor non
Etum cum Domino, sua peccata celarent! sed ne
nientur in publico, ne in congregatione detegantur,
darguantur à Prelato, id faciunt. Sciunt verò homines
quoniam ipsorum talis confessio Deo parum grata, &*

ipsis modicum est proficua. Sicut autem voluntarium fuit delictum, ita & spontanea debet esse confessio. Nam tepidi, indeuoti, & ingrati cordis est indicium, nolle confiteri. Qui verò veraciter se agnoscit, & Deum ardentem diligit, frequenter confitetur. Non tantum semel, sed sæpius in suæ pœnitentiæ Psalmis culpam David fateatur, & ad eius crebram frequentemque confessionem ducitur, vel ex eo maxime quod ait, *Quoniam iniquitatem meam ego cognosco.* Qui veraciter se agnoscit, frequenter confitetur, exemplo pœnitentis Davidis, qui dicit de se: *Eructauit cor meum verbum bonum, dico ego opera mea Regi.* hoc est, vt commentatur Basiliius, *Confitebor iudici, & accusatorem prœueniam, patefaciens ipse opera mea. Mandatum enim accepimus: Dic tu iniquitates tuas, vt iustificeris.*

VI.

David vitio luxuriæ suæ iam perierat, sed singulari Dei beneficio, qui obierat, reuixit, & in tanti fauoris compensationem prodigi Euangelici simulacrum diuino obtulit Patri, qui, teste Ambrosio Epist. 43. *adolescens filium, qui prodegerat omnem substantiam à patre acceptam viuendo luxuriosè, regredientem tamen unius sermonis inflexus humilitate, quod in patrem peccasse se fatebatur, occursu pio fuit, supra collum eius cecidit, primam illi stolam, annulum, & calceam.*

Notio Dei,
& suis suis,
causa fre-
quentis
confessio-
nis.

Psal. 50, 5.

Psal. 24, 2.

Effigies
prodigi.

calceamenta deferri iussit, atque honoratum osculo, tum munere, admirabili suscepit conuiuio. Ad se *Ideus vsus Confessio- nis & Communionis.* sus, & ad Deum conuersus prodigus recurrit Confessionem, & simul ad Communionem, quorum vnus esse debet vsus, vna frequentia, quod admodum iam citatus Iustinianus expressè debet. Se reuocat ad se, & in spiritu mæroris, & zelo contritionis statuit se ante Dei tribunal, & humiliter de rebus que cogitatione, omissione, verbo vel opere commisit, accusat se, atque vt sibi ignoscatur, exorat. Non perseverat in prece, quin sentiat veniam se percepisse. Minimo, dummodò purè ac fideliter confiteatur. Hac namque regula, hic confitendi modus à cunctis qui Deo magis & ad perfectionem attingere desiderant, seruandus. Eò etenim mens fit Deo propinquior, quò mundior creditur: atque tantò quisque dignior efficitur ad Sacramentum Dominici corporis Sacramentum, quantò à sordibus carnalium actuum fuerit purgatior. Duo namque Sacramenta huiusmodi vnus conueniunt: amboque simul à Christi fidelibus frequentari oportet.

VII.

Effigies cæci à natiuitate. **D**Auid lumen oculorum amiserat, & cæcitate incurrerat: mirabiliter visum recepit gratias Deo, Euangelici cæci effigiem constituunt in Oratorio, vt oblata contemplator imaginis nouerit Christum.

Christum esse, qui virtute suæ Confessionis cæcos illuminat. Cæcus cæco similis est, & hic similis alteri, qui cum esset cæcus & mutus, scribit de ipso facer Euangelista: *Erat Iesus eiciens demonium, & il-* Luc. II, 14.
lud erat mutum, & cum eiecisset demonium, locutus est mutus, & mirata sunt turba. Grande miraculum: accepit loquelam, & visum, & tamen recepti visus nulla fit mentio. *Locutus est mutus.* Confessus est cæcus, ac virtute confessionis aperuit oculos, & oculorum lumen recepit. Habet vim hanc auricularis Confessio, vt cæcitatem abstergat, lumen afferat, & quò fuerit illa frequentior, cò prudentior & oculatior ille reddatur, vt quæ reiicienda sunt, quæ amplectenda, curiosius inspiciat. Quòd si confessio, eiusque frequentatio pœnitenti amara sit, meminerit senioris Tobia, qui cum cæcitate laboraret, piscis marini felle curatus & sanatus describitur. Dulcis ac suavis amaritudo est, quæ lumen oculorum affert; amara verò peccati dulcedo est, quæ visum aufert. Consonat dictis sanctus Laurentius Iustinianus lib. de Obedientia cap. 15. dum ait: *Oris pia confessio est perficienda, sicut edocta per Spiritum sanctum mandat Ecclesia, quam proculdubio quantò quis exercuerit frequentius, tantò erit Deo propinquior, sui interioris hominis perscrutator clarior. & paulò inferius enumerans vir-*

Causa maioris luminis iugis confessio.

P p p

tutes

48. SACRI ORATORII PARS II.
tutes Confessionis, asserit: *Purgat sordes, relaxa-
nora, infundit lumen.*

VIII.

*Effigies Sa-
maritana.*

DAuid benè & verè contritus atque con-
reuoatus est à Samaritanorum via,
priùs peccando intrauerat, canitque reuerfus

Psalm. 114. 7.

*Conuertere anima mea in requiem tuam, quia Do-
benefecit tibi. Quia eripuit animam meam de morte,*

los meos à lacrymis, pedes meos à lapsu. Dauidis

instar Samaritanæ ceciderat, & instar eiusdem

lieris surrexit & resurrexit, ducensque Dauid

mi beneficij loco conuersionem animæ suæ,

factori suo appendit imaginem Samaritanæ

*ris, quæ iuxta puteum Iacob peccata sua con-
est, & postea in ciuitate Samariæ diuinum*

*Confessio
laudis &
culpa fre-
quentanda.*

*Confessarium laudauit & celebrauit. Hæc pæ-
nitentis vota, confessio criminum, & con-
laudationum, de quibus loquitur Psalm. 115. 1.*

uid ipse: Vota mea Domino reddam. Augustinus

*hunc locum. Confessio duobus modis accipitur in
pturis: est confessio laudis, quæ pertinet ad honorem
confessio gementis, quæ ad pœnitentiam pertinet
confitetur. Confitentur enim homines qui laudant
confitentur, cum accusant se, & nihil dignius facit
Verè puto, quòd ipsa sunt vota, de quibus dicitur in*

Reddam tibi vota mea, quæ distinxerunt labia mea. Psal. 65.

Quam addictus & affectus esset erga vnam & alte-^{14.}

ram Confessionem, & nos omnes affectos velit Da-
uid, vel ex hoc intelligi potest, quod cum se mel pro-

posuisset, *Vota mea Domino reddam coram omni populo* Psal. 115,

eius, iteret eandem in ipso Psalmo sententiam, *Vo-*^{14.}
ta mea Domino reddam in conspectu omnis populi eius, in^{18.}

atrius domus Domini, in medio tui Ierusalem. Excitat nos

Dauid, ad iterandas frequentandasque diuinarum

laudationum nostrarumque culparum confessiones,

vt eadem promptitudine animi, qua Deum celebra-

mus, peccata nostra confiteamur.

I X.

Dauid lotus & ablutus, qui prius oderat lu-^{Effigies}
cem ne arguerentur opera eius, ad lucem ve-^{Transfi-}
nit, ac solem vidit qui apparuit in monte Thabor,^{gurationis.}

vbi effigiem sui reliquit in tribus illis Apostolis, qui

splendoribus Christi illustrati, & eius niuibus can-

didati, mysteriis sacræ Transfigurationis affuerunt.

Ascende in montem tu qui euangelizas Sion. dictum est I sai. 40.

Maia. & ille quidem in montem Thabor ascendit,

& poenitentibus ait, *Lauamini, mundi estote, auferte* I sai. 1. 16.

malum cogitationum vestrarum ab oculis meis. Quæ ver-

ba versans Iustinianus lib. de Obedient. cap. 15. ait:

Non corporis ablutionem, sed cordis commendat precipit-

que munditiam. Aqua namque corporales abluunt

spirituales verò delictorum confessio salutaris. Hic

Psal. 50, 9. pheta intelligens, Dominum deprecabatur dicens:

ges me hyssopo, & mundabor; lauabis me, & super

uem dealbabor. Nouerat quippe non sui esse arbitrium

Etiam ac Deo placitam de propriis facinoribus compo-

nem habere; neque innocentia mentis, ad libitum

re candorem. Hoc speciale est munus ad profectum

ritum prærogatum electis. Nam clamor vocis, motus

biorum verbalis confessio, tussio pectoris, corporalis

tio, & plura eiusmodi sunt, que valet ex se coram

quisque peragere, minimè tamen humilitatem cordis

compunctionis gemitum, & gratum facientis

possidere suspirium. Hoc namque solius Dei est opus

uenit enim gratia ipsius prædestinatos ad vitam, &

tit auersos, veritatisque infundit lumen habitantibus

regione vmbrae mortis. Christus transfiguratus est

lumen & nimium candorem infundit dicens

Psal. 50, 9. pheta, Asperges me hyssopo, & mundabor; lauabis

& super niuem dealbabor. Quis iste Sol iustitiæ

splendens in monte Thabor, qui illuminat, &

comburit? Qui, ne comburatur peccator, radice

Ioan. 20, uinæ iustitiæ excitat flatum Spiritus sancti, &

22. uit, cùm instituit, & cōdidit Sacramentum Confes-

fessionis, & æstum iustitiæ suæ repressit, ne

ret, ne offenderet pœnitentes. Quoties accedis, quoties ad pedes Confessarij venis, flatum cœlestis aëris ^{Recreatio frequentis confessionis.} quæris, & inuenis, ne ardores solares sentias, sentias lumen. *Accedite ad eum, & illuminamini, & facies vestre non confundentur.* Tunc facies peccatorum confundentur, cùm in extremo iudicio Sol iste comparebit, totus ardens, & ignitus, & flatus Confessionis Sacramentalis deerit. Benè monet Augustinus in Psalm. 99. *Semper confitere, semper enim habes quod confitearis. Difficile est in hac vita, vt sic homo moritur, vt nihil inueniatur in eo quod reprehendatur. Opus est vt te reprehendas, ne ille reprehendat, qui condemnatus est.*

X.

DAuid, quem surdum fecerat culpa, & confessio auricularis aures & auditum surdo præstitit, vt monita sibi data perciperet & exciperet, in actionem gratiarum iconem surdi Euangelici appendit, dedicauitque Christo, qui sustulit surditatem. Hoc suo voto monet, & hortatur pœnitentes, vt, qui surdi vitio suo viuunt, Confessionis Sacramentalis virtute aures & auditum recuperent, quibus consilia diuina Confessariorum ore prolata accipiant, acceptent, & seruent. Quare nobis præstitit Deus auditum agens de perfectionis gradibus

cap. 4. in hæc verba declarat Iustinianus: *Ob hoc que nobis Deus tribuit auditum, quatenus, ipso medio corde intelligeremus eloquia diuina & sancta, & per instruere de iis que ad salutem pertinent, reuera inepta, virtutibusque contraria.* Huius diuinæ scientiæ & cognitionis sanctæ schola erecta & condita est in Sacramento Pœnitentiæ, vbi Confessarius vicem magistri agit, & eius auditor qui confitetur, pœnitens est. Nemo repente fit summus, & qui summus esse cupit, diu frequentat scholas, in quibus actus & facultates docentur, & qui eloquiorum diuinarum & monitorum consiliorumque salutarium auditor esse desiderat, sæpè ad Confessionem recurrat, sæpè audiat & attendat, quæ è sede sua præscribit, & præfinit Confessarius. O quam tardè lib. 4. Musica asserit Augustinus, *Laborat magister docens tardos.* Tardi discipuli, qui tardè veniunt ad Confessionem, & in iis qui munere magistri funguntur, laborat & insudat, laborat & Christus, qui primus ac primarius confitentium præceptor est. *Con-*

Tarda confessio laboriosa confessario.

Marc. 7, 34.

surdum hominem in Euangelio sanauit, *ingenitum* forsan idcirco gemitum edidit, vt ostenderet quod laboraret in homine, qui tardus ad scholam Confessionis accederet.

XI.

DAuid miserandum suum statum iam pertæ-^{Effigie}
 sus, sibi penitus displicuit, vt magis Deo pla-^{Centurionis.}
 ceret. Et quidem ita placuit, vt in eius habitatio-
 nem venerit Christus per gratiam, cuius aduentus
 beneficium in effigie Centurionis Euangelici ex-
 pressum & explicatum est, vt & pœnitens totus Da-
 uidicus sit, quocum cap. 13. de Casto connubio lo-
 quitur Iustinianus: *Suscepturus igitur quisque verbum*
in cordis habitaculo, illud amoris dilatet desideris, munda-
det à maculis delictorum; ornetque decore virtutum, alio-
quin Verbum sponsum fugabit à se. Si enim mortalis sus-
cepturus mortalem tanto cum studio interiora domus munda-
dat à sordibus, atque diuersis componit ornamentis, quan-
tò magis Verbum susceptura anima sic se extergere, sicque
disponere debet, vt nil in se indecorum, nil inordinatum
remaneat, quod aduentantis aspectui valeat displicere.
 Magnus hospes Christus est, cui pœnitens per dis-
 plientiam suam ornatum & honoratum animæ suæ
 parat hospitium, quoties se suasque culpas ad pedes
 Confessarij ponit, & deponit. Christus gratus ho-
 spes iis qui sponte sua Sacramentum Confessionis
 frequentant, ingratus iis qui semel, non tam vo-
 luntate ducti, quàm necessitate præcepti compulsi,^{Anima}
 suam faciunt expiationem. Non semel in anno tan-^{sapè ex-}
 tum ^{pian.}

tum domos suas purgant homines, sed sæpe præstant, & tamen sunt, & non pauci, qui suas per annum semel scopa Lazari, id est Confessionis emundant. Numquid melior aut pretiosa anima humana est? Utinam sic horrentiora quibus sordidata est anima, quam horrentiores quibus domus maculata est, ut tam vnius alterius munditiem æquè curares, licet ad eò ac disparis conditionis existant.

XII.

Effigies
Magda-
lena.

DAuid adeptus cordis munditiem, quæ in vita propòsitum in posterum secum portat, conditionem animæ suæ in Maria Magdalena mundatam per Pœnitentiam esse deprehendit, & religiosi voti loco, eius formam in Oratorio tulit. Quisquis præ oculis Mariam Magdalenam habet, excitatur ad pœnitentiam. Vnde & S. Augustinus Serm. 1. de Assumpt. ait: *Si te deliquisti, suadeo, ut Maria Magdalena conuersioni miteris, & tamquam ad Domini vestigia posita præter maculas lacrymarum fontibus laues, ut & tu mereris ipso Domino audire, Confide filia, fides tua te saluabit.* Exemplar quidem non solum pœnitentiæ, etiam iugis & frequentis, constantis ac persistentis Confessionis Maria Magdalena est, quæ

Matth. 9,
22.

fucta pedibus Saluatoris, diuelli ab illis non pote-
 rat, vt firmum illud propositum, quod in Confes-
 sione sua conceperat, tenaciter seruaret, mordicus
 custodiret. Quisquis venit ad pedes Christi, statuere
 debet firmiter se de cetero non peccaturum, & si for-
 sitan peccauerit, reuaturque redire ad pedes Christi,
 primum propositum satis debile, satis infirmum
 erat; non quia solum deliquit, sed etiam quia ad-
 huc placet delinquere. Benè Ambrosius lib. 2. de
 Penitent. cap. 11. *Quid enim est quod differas? An vt* Dilatio
plura peccata committas? Qui solitus est furari, & rem confessio-
nis noxia.
 furto ablatam domino non restituit, ideò non red-
 dit, quia de nouis cogitat latrocinis. Omnis pec-
 cator à Deo auertitur, conuertiturque ad creaturam
 quam sibi adiudicat, & inuito omnium Domino
 sibi accipit & furatur, & redire ad Deum procras-
 tinat vel recusat, quoniam noua furta, noua pec-
 cata mediratur: sin minus, reuertetur ad Chri-
 stum, eius pedibus prouolueretur, misericordiam
 peteret, indulgentiam impetraret. Quòd si bonus
 latro penitentiam suam distulit, verum & certum
 est idcirco eam distulisse, quia noua furta, noua
 latrocinia meditabatur. Quòd si sera tardaue eius
 penitentia benè cessit & successit, prodigio simile
 est, in quo Deus quid facere possit ostendit, quid

in curatione animæ meæ, iudicium in medicinali
 inflicta mihi satisfactione. Nec solum misericor-
 diam & iudicium cantat Deo, sed in rei gestæ me-
 moriam affert & offert in sacro hoc Oratorio effi-
 giem mulieris Chananæ, quæ verâ imago animæ
 Davidicæ est salutarem acceptantis pœnitentiam.
 Pungitur à Christo Chananæa, & ita pungitur, vt
 magis ac magis ad se ipsum illam alliciat. Rosa
 quò magis pungit, magis attrahit: attrahit & Deus,
 cum pœnitentem affligit & castigat. Credo, & cre-
 de experto Davidi, qui ait, *Conuersus sum in arumna* Psal. 31, 4.
mea (conuersus scilicet ad Deum) *dum configitur spi-*
na. Magnam quidem habet cum rosa consonantiam
 Confessio Sacramentalis. Rubet rosa, & spinas ha- Inftar rosa
 bet: & Sacramentalis Confessio Sanguine Christi attrahit
 rutilat, nec spinis caret, quæ pungant, cilicia, ieiu- confessio.
 nia, & alia id genus similia. Vtrumque pœnitenti
 proponitur, rosa & spina: qui rosam diligit, non
 deterretur à spinis; & qui amat Confessionem Sa-
 cramentalem, non retrahitur à pœnis & pœniten-
 tiis, sed potiùs attrahitur, vt frequentius confiteatur.
 Nostorum solutio debitorum & salutarium me-
 dicaminum administratio ab inflictis pœnitentiis
 dependent. Creditor noster Deus est, & singulis die-
 bus oramus & clamamus, *Dimitte nobis debita nostra.* Matt. 6, 12.

Q99 2

Ex-

Extra Sacramentum hæc debitorum solutio
 satis & difficilis est, quoniam solum penes debi-
 rem est ut soluat: in Sacramento vero ex
 operato creditori, & non solum ex opere homi-
 nis satisfaciens debita refunduntur. Cum ergo
 his diebus oras, *Dimitte nobis debita nostra*, et
 te id velle, id te desiderare recurrento ad Con-
 fessionem, in qua facilis est compensatio debito-
 rum. Frequentius anima quam corpore aegrotamus
 laboramus, & ad animæ curationem salutaris
 poenitentiae applicantur & imponuntur, quæ
 libenter virtute Sacramenti Poenitentiae salutem
 stram efficiunt & operantur. Cum laboramus
 malè affecto corpore sumus, si sciamus salutaris
 se in aliqua apotheca medicinas, ad eam recur-
 ramus: recurramus quoque ad sanctæ Ecclesiæ
 medicinam, in qua iniunctarum medicamentorum
 certissima sunt salutis animarum nostrarum
 media.

XIV.

Effigies La-
 zari.

DAuid confessus & absolutus, pulcherrimum
 aptum acceptæ absolutionis typum ferens
 votum offert & præsentat Christo, qui cum esse
 statu peccati mortuus, iaceret & fœteret in sepul-
 chro, & vinculis ac nexibus funeralibus contineretur.

geretur, vitam ei præbuit, abstraxit è sepulchro, à vinculis liberavit. Hæc vnius Sacramentalis absolutionis beneficia sunt, quorum particeps pœnitens fit, quoties se Christo & Sacerdotibus eius absolvendum proponit. Proponat se frequenter ille, qui priuatus vita iacet vinctus & ligatus in tumulo peccatorum. Et quis tantus hostis animæ suæ, vt cum possit eam à morte, à sepulchro, à barathro liberare, adhuc eam à peccato & eius atrocibus pœnis detineri patiatur. *Qui diligit iniquitatem, odit animam* Psalm. 10, 5. *suam*, in se ipsum sæuus & impius. Apud quem piissimus Christus semper sollicitat, vrget & instat, vt peccator animæ suæ misereatur, semper clamat & reclamat: *Lazare, veni foras*. Hoc est, vt ait Am- Ioan. 11, brosius lib. 2. de Pœnitent. cap. 7. *Quid iaces in tene-⁴³bris conscientie, & delictorum tuorum sordibus, quodam reorum carcere? Exi foras, delictum proprium prode, vt iustificeris. Ore confessio fit ad salutem. Si confessus fuerit à Christo vocatus, claustra rumpentur, & omnia soluentur vincula, etsi corruptelæ corporeæ factor grauis sit. Pudeat peccatorem non respondere vocanti, & reuocanti à funesto statu miserandam eius animam. Non est cur Lazarus erubescat, cui velamen confusionis statim, vt foras prodiit, ablatum est, & quidem merito. Rursum Ambrosius: *Quia venia donatus**

Q99 3

est,

est, reuelare faciem, aperire vultum iubetur. Non enim quod erubescat, cui peccatum remissum est. Ab illo velamine, pulchra satis apparuit imago, Iustinianus cap. 12. de Casto connubio eleganter scribit. Hæc imago, & imaginis pulchritudo non in corporis elegantia, non in carnis progenie, non in decoratus aut in valetudine seu fortitudine membrorum, sed in anima consistit. Hanc deturpat culpa tanto quanto grauior est. Sapientia verò reformat in locum vehementius, quò abundantius se communicat. Tanto perfectius se communicat, quanto amplius ipsam suscipiendam reperit animam. Disponit quidam illorum dolor, cordis gemitus, lacrymarum effusio.

Imago frequenter confitentis. Ad hanc frequentandam nos vocat effigies reformati Dauidis, cui coronam abstulit, absolutio restituit; & quod prius est, Regio ac principali spiritu eum peccatum priuauerat, & gratia Dei Rex denuò regali præditus proclamatur, & quidem ab ipso Deo, *Dauid*, inquit, *Rex meus*. Iudas nomen est Confitentis, cui si accesserit absolutio Sacramentalis, nomen principalis ac Regalis honoris & dignitatis.

XV.

Effigies Marthæ Apostoli.

DAuid iam reuocatur ad vitam, vt acceptum beneficium compenset, & simul vt saluam

bitum poenæ, opera pietatis exercet, & in primis munus magistri obit, vt ad Deum errantes peccatores reducat; eapropter ait Dauid Psalm. 65, 8. *Benedicite Gentes Deum nostrum, & auditam facite vocem laudis eius. Qui posuit animam meam ad vitam.* additque deinde vers. 14. *Reddam tibi vota mea, quæ distinxerunt labia mea.* Reddit vota satisfactionis, & in primis affert & offert Christo imaginem Matthæi Apostoli, qui conuersionis suæ beneficium conuersione plurimarum animarum compensauit. Quæ causa est, vt in tanto cultu ac veneratione Matthæus vbiuis terrarum habeatur, de quo in eius Solemnitate Iustinianus. *Meritò illum sacrosancta colit Ecclesia, carimonisque effert, interpellat precibus, celebritate commendat, atque præclara eius martyrii veneratur insignia, per quem talia tantaque diuinorum eloquiorum percipere rudimenta promeruit. Nequaquam erga ipsum deesse debet reuerentiæ cultus, qui & seipsum exhibuit Deo, & sermonis sacri pro communi omnium profectu studuit esse minister.* Et quidem nec minister nec tantus magister fuisset, nisi esset ita assiduus in schola Christi. Cùm Spiritus sanctus assistat & præsit Sacramento Pœnitentiæ, quem à vinculis peccatorum absoluit, incitat & accendit ad conuersionem proximorum, sicut Dauid, & Dauidicus Matthæus

Schola confessionis frequentanda.

thæus accensi & inflammati sunt. Hic effectus sacramenti vix apparere solet in iis, qui raro veniunt ad confessionem, apparet ac lucet in iis, qui diligentes ac diligentes obeunt hanc Spiritus sancti flam, in qua, assidue frequenterque confitentur, proficiunt, ut evadant professores Pœnitentiæ errantibus peccatoribus eam doceant, suadeant, persuadeant.

XVI.

Effigies femina fluxum sanguinis patientis.

DAuid, qui sibi & aliis per peccatum offenderat, poenâs de seipso statuerat, ut quæ peccauerat caro, in seipsa mortificaret. Nec conspirasset in se, nec fluxum sanguinis, nec carnis luxum tenuisset & refrænasset. Hoc ipsum recognoscendo, voti loco, Christo appendit imaginem Evangelicæ mulieris, quæ cum fluxum sanguinis paterecunt. *Mat. 9, 21.* *Si tetigero tantum simbriam vestimenti eius, ero.* Tetigit simbriam, & salua ac incolumis exiit de Christo virtus, ut & ipse fastus est, diuturno morbo, in cuius curatione totam substantiam consumpserat, mulierem recreavit. Sæpè homines carnis suæ passionibus diuèrè malè tractati, exhauriunt se, Patres spirituales con-

Frequentè confitentis.

lendo, & varia exercitia mortificationum exercen-
do, nec tamen sufficiens remedium pro curandis
sanandisque carnis affectionibus inueniunt, donec
fatigata iam anima dicit, *Si tetigero tantum fimbriam
uestimenti eius*, si prouoluar eius pedibus, & dedam
me confessionibus, *salua ero*. Erit, quandoquidem
virtus emanat tanta de Christo, vt pœnitentiæ im-
positæ mirabilem hanc vim habeant, vt frænum af-
fectionibus ac passionibus iniiciant, ita docente ac
definiente Concilio Tridentino sess. 14. cap. 8. *Procul-
dubio enim magnopere à peccato reuocant, & quasi fræno
quodam coërcent hæc satisfactoria pœna, cautioresque &
vigilantiores in futurum pœnitentes efficiunt: medentur
quoque peccatorum reliquiis, & vitiosos habitus malè vi-
uendo comparatos contrariis actionibus virtutum tollunt.*
Nec verò securior illa via in Ecclesia Dei umquam exi-
stimata fuit ad amouendam imminentem à Domino pœ-
nitentiam, quam vt hæc pœnitentiæ opera homines cum vero
animi dolore frequentent. Tanti refert fimbriam Chri-
sti Domini sæpè tangere, & Sacramentum Pœni-
tentiæ frequentare.

XVII.

DAuid, postquam de pœnis ac pœnitentiis car-
ni peccatrici irrogandis egit, non per hoc fa-
cere satis existimauit debito quod contraxerat, sed

Rrr

cen-

censuit iudicauitque opus esse recurrere ad crea-
 rem Deum, & obnixè orare ac rogare, vt in
 debita solutionis, etiam preces suas admittat,
 non laudes & exaltationes, quibus eius bonum
 efferre conatus est. Deus, qui votum Confessio-
 Sacramentalis acceptauit, orationis & confessio-
 laudatoriae votum etiam admisit, sicut expo-
 nati muti, orantis & laudantis Deum in
 Oratorio declarat. Conueniunt ita inter se ora-
 Confessio Sacramentalis, vt cap. 5, 16. Epist. sua-
 bus Apostolus dixerit, *Confitemini ergo alterutra-
 cata vestra, & orate pro inuicem, vt saluemini.* Co-
 niunt ita inter se confessio laudis & confessio
 nis, vt olim diceretur reo, ne crimen suum
 Ioan. 9, 24. & occultaret, *Da gloriam Deo.* Hæc summa De-
 ria est, vt reatum nostrum cognoscamus & expi-
 mus, veniam & indulgentiam impetremus. Hinc
 Isai. 30, 18. tum vt dixerit Isaias, *Exaltabitur parpens* vobis.
 igitur honorat Deum, qui peccatis non se
 rat. Frequens in diuinis laudationibus est, qui
 quens & assiduus est in Confessionibus suorum
 minum. Non indiget nostra glorificatione &
 tatione Deus, nos indigemus, vt quod debet
 Deo, facta confessione rependamus. Hinc Pa-
 cap. 3, 23. ad Romanos, *Omnes peccauerunt, &*

*Nescit
 Deum lau-
 dare, qui
 nescit con-
 fiteri.*

ria Dei. Egent diuina gloria, cuius honor in confessione non solum laudatoria, sed etiam accusatoria consistit. Quisquis eget eleemosynis, eorum domos, in quibus accepturus est, frequenter adit & obit, ergo cum poenitens indigus sit diuinæ gloriæ, quæ est in Confessione Sacramentali, recurrat sæpè ad Ecclesiam, vbi indigentia suæ leuamen remediumque facillè habebit.

XVIII.

David, etsi diues opum & opulentus fuisset, Effigies Petri poenitentis. potuissetque aureas & argenteas statuas erigere Deo, maluit offerre atque proferre statuam diuini Petri poenitentis, vt ostenderet eam se oblationem fecisse atque libasse, quam Petrus dolens & afflictus dicauit & consecrauit. Petrus spiritum contribulatum, cor contritum & humiliatum obtulit, & David hoc ipsum litauit. *Ex abundantia cordis os loquitur,* & quisquis corde contritus & humiliatus est, veniet ad oris confessionem, vt cor suum coram Deo & eius Vicario effundat. *Contritus verè,* sicut ait Iustinianus cap. 15. de Obedient. *quemadmodum displicent delicta quæ fecit, ita cum rubore & mærore accusator est sui, non alteri, sed sibi culpam obiicit. Ego, inquit, sum qui peccaui, ego Deum meum offendi, conscientiam propriam sordauit, contempsi legem, gratiam repuli, vitis &*

demonibus me subieci; libertatem amisi, sponte
 ne cogente deliqui. In iis verbis compunctus ex cor-
 -tus suum tundit, fundit lacrymas, emittit suspi-
 -ces ingeminat, orat ex corde, aduocat Sanctos,
 interpellat, ac Deo cum gemitibus errata commissa
 tur. Tandiu verò prostratus in humili postulatione
 uerat, donec erga se Dominum sentit esse placatum.
 diuina clementia nequaquam finit penitentem, et
 niam humiliter flagitantem, vacuum ab oratione
 Psal. 50, 19. dere, dicente Propheta, Cor contritum et
 Deus non despicias. Exclamat ibidem Iustinianus
 ra res, mirabilisque misericordia Dei & Redemptoris
 stri. Gemit peccator intra se, doletque perpetratum
 etum, & confestim placatur Altissimus. Confitetur
 suum, & ex hoc acquirit veniam. Non praesiguntur
 Semper da- tur ad ve- niam adi- tus. negatur ad poscendam indulgentiam, neque numeratur
 titur petitionum ad remissionis gratiam promeretur
 Ezech. 18, 12. Quoties, ait, ingemuerit, non recordabor. Si semel,
 si decies, si centies, si millies illum peccasse penituerit,
 quitatum ipsius nequaquam memor ero. Hoc insinuat
 luit Saluator noster, cum Petro interroganti, si septies
 pties fratri aduersum se delinquenti indulgere deberet,
 Matth. 18, 21. spondit inquam: Non dico tibi usque septies, sed
 ad septuagies septies: tacite videlicet significans, ut quod

veniam petat, toties ignoscat. Quod autem Petro Dominus indicavit esse faciendum, hoc ipsum agere erga misericordiam flagitantes dubitet nemo. Nam ipsius Domini est vox illa exhortationis, quæ ait: *Estote misericordes*, Luc. 6, 36. sicut & Pater vester misericors est. Concludit Iustinianus: *Quamobrem inexcusabilis est apud Deum, quisquis voluntariè peccat, & in delinquendo perseverat potissimè, cum Dei bonitas sit ad ignoscendum paratissima, & ad percipiendum remissionem criminum via effecta sit lata. Si enim namque suum in persona Domini ad suscipiendos omnes toto terrarum orbe diffusa sancta mater expandit Ecclesia. Expandit Ecclesia sinum, non ut dona & munera accipiat, sed ut Christianum Davidem ac Petrum suum pœnitentem contritum & afflictum corde benignissimè recipiat.*

XIX.

DAuid, postquam iam euaserat è naufragio, non modò tabulam, in qua saluus in portum venit, sed salutarem suum, & ipsum quidem crucifixum, pro voto summo æternò obtulit Patri. Christus è cruce pendens cum iniquis reputatus est. Agnus innocens erat, & reum Agnum crimina nostra fecerunt. Quoties illa confitemur, eius innocentie consulimus, & reos nos esse ostendimus. Ea propter satis prudenter Ecclesia sancta utriusque

Effigies crucifixi.

Confessio ostendit innocentiam Christi, & idcirco frequentanda.

sexus fidelibus mandat ac præcipit, ut
 Christi patientis peccata sua saltem confiteatur
 cupiens hoc pacto infontem Redemptorem
 festare, homines verò nocentes, quorum causa
 sanctitas & innocentia crucem & mortem
 Ergo quisquis Sacramentum Pœnitentiæ fructu
 tat, desiderat, ut Christus inculpatus etiam
 etiam innotescat; & qui tardus est ad confessio
 tardus etiam est ad eius innocentia defensionem
 Quamdiu se tegit homo reus, necesse est, ut
 reus Agnus immaculatus patiat. Quanti verò
 leat apud Deum huius generis confessio, satis
 ret in bono illo Latrone, qui in extremo mori
 ticulo ostendit virtute suæ confessionis se peccat
 rem, Christum verò omni culpa, omni peccat
 carentem. *Vnus autem de his, qui pendebant, latronum*
blasphemabat eum dicens: Si tu es Christus, salvam
temetipsum, & nos. Respondens autem alter increpavit
eum, dicens: Neque tu times Deum, quòd in eadem
natione es. Et nos quidem iuste, nam digna factus es
mus, hic verò nihil mali gessit. Pulchra Confessio
 talem habere meruit absolutionem. *Hodie, inquit,*
 Christus, *mecum eris in paradiso.* Huius confessio
 æstimator, & simul rei confitentis imitator. S. Iu
 rentius Iustinianus Serm. de Passione Domini

Luc. 23,
39.

Luc. 23,
43.

mento mei, inquit, non tantum vt veniam in regnum tuum, verum etiam vt doloribus compatiar tuis, tuaeque communicem passioni. Incongruum est nempe, vt te patiente, te languente, te moriente, ego à cruciatibus illaesus efficiar, potissimè cum tui sim causa mœroris. Ego enim sum qui deliqui, ego qui meis exigentibus culpis vindictam merui, iustitiam Dei irritaui. Conturbauì namque caelum, Angelos despexi, prauaricatus sum legem, diabolum latificaui, offendi Sanctos, promissa vilipendi, Deo que semper aduersus fui. Tu horum nil egisti, cum sis Agnus innocens, sanctus Dei, à facinoribus immunis, Patri obtemperans, hominumque singularis amator. Tadet prorsus me vitæ meae, terret me conscientia, trepidare me cogunt perpetrata delicta, dum te Regem gloriae, decorem regni, Unigenitum Dei, Angelorum gaudium, in cruce penè exspirare conspicio, aspernari à perfidis audio, mea perferre supplicia cognosco.

Cæsarius lib. II. de Morientibus, cap. 38.

Magister Thomas Theologus cum lecto decumbens esset moriturus, vidit diabolum in angulo stantem: quem cum cognouisset, voce Martini allocutus est eum, dicens: *Quid hîc adstas cruenta bestia? Dic mihi, quid est quod maxime vobis noceat? Cumque ille nihil responderet, Scholasticus subiunxit: Adiuro te per Deum viuum, qui iudicaturus est viuos & mortuos,*

mortuos, & seculum per ignem; vt dicas mihi huius
 interrogationis veritatem. Ad quod dæmon respon-
 dit: Nihil est in Ecclesia, quod tantum nobis noceat, quod
 virtutes nostras eneruet, quam frequens confessio. Sed
 diu enim homo in peccatis est, peccatis dico mortalibus,
 quia eius membra ligata sunt, & non potest se mouere:
 verò peccata eadem confitetur, statim liber est, & mouetur
 ad omne bonum. Quo audito, Doctor ille bonus
 Crucis Christi fidelis prædicator, lætus exspirantem
 confirmauit, artem benè viuendi ac benè moriendi
 sitam esse in Confessione, quæ est certa & secunda
 sacramentalis Communio, quam i. Corinth. 10. ostendit
 diuinus Paulus ostendit, inquit: Probet autem
 ipsum homo, & sic de pane illo edat, & de calice bibat.

